

Nar siden om fri Kjørsel. Det er en stor Fordel og ubetinget en betydelig Hjælp for alle dem, som boe paa Landet. Jeg antager, at det er en Bestemmelse, som Alle ville kunne sympathisere med. Stempelbegunstigelsen følger af sig selv; det har Sygekasserne allerede i Forveien, og at de ikke skulde betale Tilshynet, maa vel ogsaa betragtes som en Selvspløge. Man skal jo ikke give Penge til, fordi Staten er saa venlig at ville føre et Tilshyn med En og hjælpe En til Rette. At dette altsaa ikke skal betales, er jeg fuldkommen paa det Reene med. Men saa komme vi til Spørgsmaalet om Hospitalshjælp. Sa det er et overordentlig vanskeligt Punkt. Kjøbenhavn yder, som ærede Medlemmer maaste vide eller have hørt omtale, til alle anerkjendte Sygekassers Medlemmer Hospitalspleie mod modereret Betaling, det vil sige mod halv Betaling, hvad der er 60 Ore om Dagen, og deres Husfruer og Børn faae, naar de have været 3 Aar i Kassen, frit Hospital. Det er en overordentlig stor Hjælp. Jeg tror, at Sygekasserne maa med Føie sætte stor Pris paa den Hjælp, som Kjøbenhavns Kommune yder dem, og jeg synes unægtelig, at det er meget betænkeligt at gaa videre og forlange frit Hospital. Jeg har ogsaa Betænkelse ved at sige, at vi skulle gaa ned til 40 Ore om Dagen. Det kan ikke komme til at spille nogen afgjørende Rolle for Sygekasserne, men det kan for Hospitalerne faae en overordentlig stor Betydning. Imidlertid er det et Punkt, som er i overordentlig høi Grad vanskeligt at afgjøre, fordi frit Hospital er saa overmaade sympathetisk en Tanke. Jeg kan ikke fragaa, at naar Hospitalerne ere saa gode, som de i mange Tilfælde virkelig ere, er det i høieste Grad tiltalende, at man kunde give dem frit. Jeg vil ikke tale om de daarlige iblandt dem, for at man faar dem frit, er der jo ikke noget Mart ved; men paa dem kommer der jo ingen alligevel. Jeg tror, at naar man skal give frit Hospital, vil man blive nødsaget til at bygge en stor Del Hospitaler rundt omkring paa Landet. Jeg tror ikke, at man kan sige, at det, naar Kommunernes Bidrag begrænses til frit Hospital — det er ikke Tilfældet efter Forslaget — er en overdreven Fordring, men jeg tør ikke udtale noget bestemt Ønske i saa Henseende, fordi jeg selv veed, hvor overordentlig store Vanskeligheder, der kan fremkomme derved. Imidlertid er jeg som sagt ikke utilbøielig til at tro, at det vilde være en stor Hjælp, naar Kommunerne gav frit Hospital, og det maatte selvfølgelig være Amtskommunerne, saavel som Kjøbstæderne og Kjøbenhavn. Der kan ikke være Tale om, at Sognekommunerne kunne

bygge Hospitaler, og desuden gjør det ikke Noget, at et Hospital kommer til at omfatte en større Kredts, der paa den anden Side naturligtvis dog ikke maa være for stor, men der er jo heller Intet til Hinder for, at et Amt kan have flere Sygehuse. Jeg stiller mig imidlertid her noget tilbageholdende, og jeg tvivler ikke om, at der er flere Medlemmer af Amtsrådene, som ville gysse tilbage for den Tanke, at der skal ydes frit Hospital. Naar vi komme tilbage til, hvad Staten efter Kommissionens Forslag skulde gjøre, var det at give 3 Kr. for hvert Ugift og 6 Kr. for hvert gift Medlem. Regjeringen har omarbejdet det derhen, at det skal være Halvdelen af det Kontingent, som Medlemmerne hde. For og imod begge Dele kan der siges Noget. Det er ganske rigtigt, tror jeg, som Regjeringen siger, at det er naturligt, at Statens Tilskud noget svarer til de Offre, som Medlemmerne bringe, og naar de altsaa bringe større Offre, skal Staten ogsaa hjælpe til i samme Forhold, fordi der da sandsynligvis er større Krav tilstede paa det vedkommende Sted, men der er ogsaa Noget, der taler for Kommissionens Forslag. Særlig i de smaa Kommuner i Sylland vil dette Bidrag faae en ganske anden Betydning, naar det beregnes pr. Medlem, end naar det beregnes efter Kontingentet. Kontingentet i Sylland er overordentligt laabt. Det er et mærkeligt Tilfælde, at den Sum, som Kommissionen foreslaar, nemlig 3 Kr. pr. Ugift og 6 Kr. pr. Gift, falder sammen med det Lægehonorar, som Kommissionen har tænkt sig givet til Lægerne. Kommissionen værger sig ganske vist imod, at der er nogen Forbindelse imellem de to Ting, men det kan ikke nytte Noget, for det er affurat de samme Summer. Naar der nu fra saa mange Sider forlanges fri Læge, vilde det ganske vist være en Smødekommen af denne Fordring, og en Smødekommen ogsaa paa den heldigste og smukkeste Maade, at man gav Sygekasserne et saadant Bidrag, at det netop svarede til det, som man antog var et passende Lægehonorar. Det bliver imidlertid en meget betydelig Sum, som der bliver Tale om; den Sum, der er Tale om efter Regjeringsforslaget, er omtrent $\frac{1}{2}$ Million Kroner om Aaret. Regjeringens Forslag gaar ud paa, at det efterhaanden efter 2 Aars Forløb skal gaa over til Kommunerne med 25,000 Kroner hvert Aar. Men jeg kan ikke sympathisere med dette Sidste. Jeg finder det ikke rigtigt, at det overgaar paa Kommunerne. Jeg er ikke utilbøielig til, som jeg alt har fremhævet, at lægge ikke saa Byrden paa Kommunerne for at hjælpe paa